

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Octava. Inceptum argumentum prosequimur; quam magna sit dignitas sponsi Deiparæ Mariæ explicantes, vbi de eximia eius sanctitate disserimus; vero simile satis esse comprobantes, D. Iosephum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

lius, sed lætitiā & gaudium, quod in æternum nobis præstare dignetur, qui cum Patre & Spiritu sancto uiuit, & regnat in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VIII.

Inceptum argumentum prosequimur; quam magna sit dignitas sponsi Deiparæ Mariæ explicantes, ubi de eximia eius sanctitate differimus: uero simile satis esse comprobantes, D. Iosephum reliquos omnes Sanctos, (Deiparæ excepta) in gratia, & gloria longo interuallo excellere.

In Ecclesia Catholica dleriq; Sanctorū eo speciali nomine coli, & honorari merentur, quod sepeculari ratione sanctissima Deiparæ Mariæ deuouerunt, ut sanctus Lucas, qui religionis, ac pietatis zelo ductus, varias imagines depinxit, adambulim illam referentes, pariterque Mariana arcana copiosius, quàm reliqui Euangelistæ descripsit: Sanctus Dionysius, qui ab Athanis, ut coelestem eius uultum intueretur, multo labore longissimum iter confecit. Sanctus Cyrillus, qui contra impios hæreticos in Matris Dei nomen debacchantes, honorificentissimam hanc Dei Genitricis nomenclaturam in Concilio Ephesino acerrime defendit. Sanctus Ioannes Damascenus, qui pro singulari amore, quo Virginem prosequabatur, varia, & eque egregia eius præconia nobis scripta reliquit; in quorum beata Virgo præmium abscissam iniquè manum beneuole ei restituit: Sanctus Idelphonus, qui ab Heluidianæ hæresis Marianam uirginitatem abnegantis impudentissimis calumniis sapientissime uindicauit; Sanctus Anselmus, & D. Bernar-

dus, qui in eius laudibus decantandis assidui præcones fuerunt; ac tandem sanctus Ioannes Euangelista prius omnibus illis diuino Christi oraculo adoptiuus Virginis filius institutus, qui (eo id attestante) accepit eam in suam; si, inquam, hi omnes Ioc. 13. Sancti eo, quod speciali ratione se, suasque lucubrationes Virgini consecrarunt, digni sunt, ut speciali etiam cultu fideles eos uenerentur; quantus quaso honor beatissimo Iosepho deferri debet, qui matrimonij pariter, & amoris uinculo Virgini coniunctissimus fuit? Sanè quæcumque excogitauero encomia, minora erūt, quàm Deiparæ sponsi cellisima dignitas meretur; adnitar tamen (Deo auspice) ex hac tanta dignitate, uelut ex principio, excellentiam sanctitatis diui Iosephi super reliquos Sanctos, tamquam piam, ac ualde probabilem conclusionem deducere, imitans in hoc D. Paulum, qui, sicut ex dignitate, & nomine filij Dei, excellentiam eius super omnes Angelos intulit: Tanto (inquit) melior Angelis effectus, quanto differentius præ illis nomen hereditauit: ad eundem modum licebit mihi philosophari, tanto Iosephum aliis sanctiorem, quanto differentius præ illis nomen, ac honorificentissimum Sponsi Genitricis, & patris Christi titulū obtinuit. Diuina nāq; prouidentia non consueuit inanes titulos & rebus uacua nomina dare, sed quibus insignes titulos confert, insignē etiā idoneitatem impertitur. Vnde, si Imperator L. 2. c. de Crimine sacrilegij dixit: disputare de principali iudicio non oportet: sacrilegij enim instar est dubitare, an is dignus sit, quem elegerit Imperator; quanto magis execrandum sacrilegium esset suspicari, Deum optimum Maximum, qui sponsi Genitricis suæ dignitatem Iosepho donauit, idoneitatem ad eandem non contulisse? Hinc Diuus D. Thomas inquit: Quos Deus ad aliquid eligit, q. 7. ad 2. ita preparat, & disponit, ut ad illud ad quod 2. ad 1. eliguntur, inuentantur idonei. & D. August. plenitudinem gratiæ super omnes sanctos donatā Virgini ex eo colligit, quod; ad

ad dignitatē Matris Dei euecta fuerit: sic enim ait: *Inde nominamus, tantam gratiam illi esse collatam, quia Deum meruit concipere, ac parere. quod si ad sacra monumenta mentis aciem parumper conuertamus, id à Deo ita facilitatum fuisse, ut pro dignitate muneris, sufficientiam præstaret, facile comperiemus. Elegit Moysen, hominem agrestem in Ducem populi sui, & contulit ei sapientiam, ac potentiam tantam, ut diceret ei: *Ego te constitui Deum Pharaonis. Dauidem accepit, de postulantibus: & ex tugurio pastorem illum educens, unxit in Regem, & caput plebis suæ fecit, deditque illi nomen grande iuxta nomen magnorum, qui sunt in terra. Ioannem Baptistam, quē in Christi Præcursores elegit, tanto retro tempore, antequam id munus exerceret, eum disposuit, ac præparauit, ut in materno utero latentem sanctificaret. Pie scatores etiam vocans, ut Apostolica dignitate eos donaret, omnem sufficientiam ad Apostolatus munus rectè obeundum illis impertiuit, Apostolo dicente: *Idoneos nos fecit ministros novi testamenti: ac tandem sanctissimam Deiparam Mariam pro dignitate tanti muneris, magna cælestium charismatum copia locupletauit, ut ipsa testatur: *Fecit mihi magna qui potens est, & sanctum nomen eius. Cum ergo beatus Ioseph electus fuerit à Deo ad insignem illam sponſi Dei Genitricis, & Christi patris dignitatem, nemo sanæ mentis inficiabitur, omnem sufficientiam, & idoneitatem ad illa munia exercenda necessariam, diuinitus ei fuisse collatam; unde, sicut Deus optimam omnium fœminarum, elegit in matrem, ita optimū omnium virorū decebat eligere in eius sponſum; quare rectius Deus nostro Iosepho quam Rex Pharao Patriarchę Iosepho dicere potuisset: *Numquid sapientior, & consimilem tui inuenire poteris? Sanè, si ad vasa Domini deferenda, iubebantur sacerdotes munditiam, qui fertis vasa Domini: dubium non est, quin Deus eam munditiam, & sanctitatem, quæ ad purissimum vas Mariæ, in quo*****

manna diuinitatis seruandum erat, dignè possidendum, opus esset Iosepho eius sponſo infudisse. si enim quando Arca Dei missa fuit in possessionem Aminadab, ut habetur 1. Reg. 7. *Eleazarum filium eius sanctificauerunt, ut custodiret arcam Domini, vel (ut hebræi legunt) præparauerunt, seu disposuerunt, conſequens est, Deum maiorem curam adhibuisse in sanctificando, præparando, ac disponendo Iosepho, cui decreuerat Marianam Arcam, in qua filius Dei claudendus erat (ut loquitur Ecclesia, *ventris sub arca clausus est) custodiendam tradere. Et quidem, si, ut sacra Geneſeos narrat historia, ad terreni paradisi custodiam præfecit Deus Cherubim, rationi consonum erat, ut ad custodiendum cælestē Mariæ paradisi sic en illam vocat sponſus: *Emissiones tuas, sicut paradisus) præficeret non Cherubim, sed ardentissimum Seraphinum, Iosephum scilicet seraphici amoris flammis exultum. Quod, si etiam sacra commemorant eloquia, Deum, cum Septuaginta elegerat seniores, ut Moysis coadiutores essent in plebis regimine, de spiritu eius plurimum eis contulisse: *Auferam de spiritu tuo, & tradam eis: oportebat enim, ut qui Moysis in munere consortes erant, patiter in spiritu ad rectè illud gerendum communicarent; certè, cum B. Ioseph electus fuerit in consortem, & sponſum Deiparæ Mariæ ad paternum munus obeundum erga Christi Domini personam, sub humana carne latentem, parerat rationi, ut, sicut cum B. Virgine in hoc paterno munere & officio communicabat, ita, & de spiritu, & gratia, ac singulari illius sanctimonia præ omnibus sanctis participaret.****

Accedit ad hæc id, quod mirum in modum effert D. Iosephum, nimirum, Xenophontem, quod postquam Socrates, (id referente Xenophonte) dixerat, *uxores virorum suorum moribus conformari debere; subdit: *norma omnis coniugis est vir: quam sententiam videntur firmare verba ipsius Dei dicentis: *Faciamus ei adiutorium simile sibi:***

T t non

non dixit, se facere velle virum similem uxori, sed e contra, uxorem similem viro. Sanè, si ita res se haberet inter hos factos coniuges, vt Ioseph esset norma coniugis suæ, nihil excellentius de illo dici posset, quàm tantam fuisse suorum morum probitatem, vt ad eorum normam Mariani mores, ac vita adaptarentur. Verùm licet aliter sese res habeat in hoc matrimonio Mariæ cum Iosepho, quia in eo coniux fuit norma viri sui, satis vtique eximiam Iosephi sanctitatem commendat, quod probatissimos mores, ac integerrimam almæ Virginis vitam sibi imitandam proponeret, per quam, & suæ vitæ rationem, & proprios mores adamussim regulabat. Si enim Deipara Maria tanta præcelluit sanctitate, vt beatus Petr. Damia. dixerit: *Maria singulorum, & omnium iunlos antecedit. Attende Seraphim, & videbis, quidquid maius est, minus Virgine est.* & Andreas Cretensis: *Excepto Deo, est omnibus alior: ò sancta, & sanctis sanctior, & omnis sanctitatis sanctissime* D. Hier. ser. thesaur. Diuus Hieronymus: *Hortum deliciarum, in quo consita sunt omnia florum genera: & odora menta virtutum: ac tandem* D. Anselm. *Decuit, vt ea puritate niteret, quæ maior sub Deo nequeat intelligi: non potuit Diuus Ioseph, qui per suæ uxoris sanctitatem, tamquam per normam, per triginta annos, quibus in consortio eius vixit, vitam suam accuratissime regulauit, prout sponsum Dei Genitricis decebat, non (inquam) potuit præ omnibus sanctis cælestibus charismatibus multisque virtutum meritis cumulatus non esse.*

Sed iam secundam coniecturam, ex qua eximiam D. Iosephi sanctitatem super omnes sanctos deprehendere licet, subiiciamus: hanc existimauerim esse ardentissimum amorem Deiparæ Mariæ erga ipsum. cum enim ipsa probe agnosceret, coniugis strictam obligationem, vt virum suum diligat, certissimum est, illam perfectissimè impleuisse, atque adeo omnes feminas, quæ in amore suorum

virorum exarserunt, ac stupenda suæ dilectionis argumeta exhibuerunt, longo intervallo superasse. Certè dicente Apostolo: *Viri diligite uxores vestras, sicut Christus dilexit Ecclesiam: ibidem etiã non obscure indicauit, uxores diligere debere viros suos, sicut Ecclesia Christum; quam similitudinem in eo sitam esse reor, vt sicut Christus, excepto Deo, nihil ardentius amauit, quàm Ecclesiam: ita alter coniux nihil præter Deum, magis diligit, quàm suum consortem. amauit igitur B. Virgo, huius legis obseruantissima, B. Iosephum plusquàm Patriarchas, & Prophetas, Martyres, & Apostolos, ac vniuersos Angelos; vnde D. Bernardi. to. 3. ser. de S. Ioseph ait: *Quia reuera Virgo, quæ ita erat vnitas matrimonij in spirituali amore, agnoscebat & sciebat, Iosephum sibi à Spiritu sancto datum in sponsum, & in suæ virginittatis fidem cuiusdem, & ad participandum secum in charitatis amore, & obsequiosa sollicitudine diuinissimâ prolem Dei, ideo credo, quod totius ex cordis affectu eum sincerissime diligebat. amplius, cum omnia quæ sunt uxoris, sint viri, credo quod beatissima Virgo totum thesaurum cordis sui, quem Ioseph recipere poterat, ei exhibebat. hæc ille. Ad hæc, cum vir, & vxor per vinculū connubij, ac mutui amoris non minus fiat vnus cor, & vna voluntas, quàm per vsum ipsius matrimonij, vnus corpus, & vna caro, iuxta illud: *Erunt duo in carne vna* non potuit spiritualis illa unitas animorū perfectissima non fuisse in B. Virgine, & Iosepho: nã si Gorgonia, D. Gregorij Nazianzeni soror, adeo vnus cum viro suo se esse fatebatur, vt captopter ex parte tantum, se baptizatâ putaret, quod eius maritus nondū esset baptizatus, quem veluti dimidiam sui partem esse censebat; sic enim loquitur D. Greg. *Porro cum vnus hoc ad omnia accedere superet, vt maritus quoque perficeretur, vt sic corpore consecraretur, ac non dimidia tantum ex parte iniuncta discederet, ipsiusque aliquid imperfectum relinqueretur. hoc quoque impetrauit: ad eundem certè modum Deipara Virgo adeo vnus cum viro suo Ioseph se esse putabat,***

B. Pet. Dam. ser. de assum.

Andr. Cret. ser. de dorm. Virg.

D. Hier. ser. thesaur. de assumpt. Virg.

D. Anselm.

bat, vt quamuis perfectissima esset, imperfectam quodammodo se existimaret, si dimidia eius pars, nempe Ioseph eius coniux imperfectus esset. Vnde non dubitauerim, Deipara Mariam excellentissimam perfectionem super omnes sanctos illi impetrasse: non enim amor illius erga virum suum sterilis fuit, sed fecundissimus. vnde D. Bernardi. dixit: *Cum Virgo tot, & tanta peccatoribus impetret scelera, quam a putas impetrauerit Ioseph sponso: equidem, si vnum ex efficacissimis medijs ad obtinenda à Deo varia gratiarum dona, intercessio Virginis esse creditur, vt experientia ipsa satis exploratum est, non potuit sanctissimus Ioseph Virgini dilectissimus, illius interuentione non eximia super reliquos sanctitatis perfectionem obtinuisse; maximè, cum Deipara Maria nullius vquam hominis in virtute progressum, ac sanctitatis incrementum ardentius, quam viri sui, vt optimam vxorem decebat, concupisceret.*

Tertiam iam addo coniecturam, vnde excellentiam sanctitatis D. Iosephi venari possimus, amicitiam scilicet, & familiaritatem, quam habuit cum Deipara Maria legitima sponsa sua. Profecto D. Paulus, ratione huius familiaritatis, & consortij dixit: *Si qua mulier fidelis habet virum infidelem, & hic consentit habitare cum illa, non dimittat virum: sanctificatus est enim vir infidelis per mulierem fidelem.* His similia sunt verba D. Petri epist. 1. c. 3. dum ait: *Mulieres subditæ sint viris suis, vt, & si qui non credunt verbo, per mulierum conuersationem sine verbo lucrifiant.* ita Romæ in vica horum contigit Siginio per Theodoram, & Valeriano per Cæciliam, cuius consilio, & exemplo, & facti baptismatis lauacrum recepit, & pro Christo sanguinem profudit. vnde tam acute, quam eleganter dixit D. Thomas: *Infidelitas est culpa tenacior; virilitas, sexus robustior; sanctificare actus difficilius, & tamen cum esset mulier, emolliuit robustum, mundauit immundum, & sic sanctificauit infidelem virum innumeraque alia his similia extant exempla; nam Do-*

mitilla conuertit Flauium Clementem sponsum suum Theodolinda Longobardorum Regina (cui D. Gregorius inscripsit Dialogum de moribus) bis nupta Eucharium, & Algalsum ad veram Christi religionem reuocauit, & lupinam eorum crudelitatem in agniam mansuetudinem commutauit. Theodoretus etiam (id referente Cassiodoro) sanis consilijs Eudoxiæ Imperatoris Theodosij mariti, illius sanctitatem ascribit: ac tandem textus in l. eum, qui. C. de Episcopis, & clericis, ait: *Vxores, interdum viros meliores efficiunt, vbi Baldus subiungit: Bona mulier facit bonum virum.* Sed melius illo D. Chrysostomus: *Nihil potentius muliere bona ad instruendum, & informandum virum quocumque voluerit: si ergo tanta esse noscitur vxoris efficacitas, & energia, ad viri sui mores verbo, & exemplo componendos, euidenter est, maximam omnium habuisse B. Virginis familiaritatem ad recte informandum virum suum, non quidem infidelem, vt illi, sed sanctum iam, & iustum, vt Euangelista testatur: *Cum esset iustus, noluit eam traducere.* Quod si B. Virgo tam erat potens opere, & sermone, vt eius salutationis vox exultare, ac tripudiare fecerit in gaudio Ioannem Baptistam maternis visceribus clausum, adeo, vt infantis anima præ amoris ardore liquefacta fuerit, vt Maria locuta est, quantum quæso putamus spiritualis gaudij, & virtutis incrementum ex conuersatione Virginis suscepisse Iosephum, qui, & Deipara Mariæ vocem audire, & faciem videre, exemplo eius accendi, ac beata illius non solum præsentia, sed etiam coniugali familiaritate, & amicitia frui meruit? hinc Sanctus Bernardinus pie dixit: *Si nos miseri ex cohabitatione sanctorum virorum, qui respectu Virginis nihil sunt, sepe tamen proficimus: quantum existimandum est, Iosephum cum sacra Virgine profecisse?**

Porro, quartam coniecturam, vnde excellentissima D. Iosephi sanctitas super reliquos omnes innotescere possit, adnectamus:

D. Gre. Dia de moribus.

Cassiod. hist. trip l. 9. c. 31. Textus in l.

D. Chrysof. hom. 9.

Matth. 1.

Luc. 1.

D. Bernard. com. ser. de S. Ioseph.

mus: hæc est multiplex, immò continua occasio perfectissime exercendi actiue, & contemplatiue vitæ munera, ex quorum feruentiori exercitatione maior sanctitatis perfectio dependet. Et quidem, quod attrinet ad vitam actiuam, ille Christum infantem ita protexit, & enutriuit, vt quod de Deo dicitur iustum protegente: *Scapulis suis obumbrabit tibi, & sub pennis eius sperabis*: metitò de Iosepho dici possit respectu Dei, quem ipse scapulis suis infantem obumbravit, & sub pennis suæ protectionis beneuole suscepit. Deinde, cum omnes Iosephus externas operationes, ac labores fabriliis artis ad Christi Domini infantiam, pueritiam, & iuuentutem per triginta annos nutriendam, ac sustentandam dirigeret, non potuit vita eius actiua (excepta Virgine) non omnium fuisse perfectissima. vnde si Iob dicebat: *Si comedi bucellam, & non comedit ex ea pauper*: melius sanè Ioseph dicere potuisset; si comedi bucellam, & Iesus non comedit ex ea: quare nemini (excepta Deipara) tam propriè, quàm Iosepho potuit Christus dicere: *Esuriui, & dedisti mihi manducare; sitiui, & dedisti mihi bibere*. quod si potum aque frigidæ pauperi porrigere, opus adeo ille sibi pergratum faceret, vt in eius præmium, vitam æternam polliceatur: *Qui dederit calicem aque frigidæ, non perdet mercedem suam*: non potuerunt non gratissima esse Christo Domino opera vitæ actiue, quæ immediatè circa eius humanitatem noster Ioseph exercuit, vnde officium D. Iosephi, quo sacra Carmelitarum Religio olim ex approbatione sedis Apostolicæ utebatur, recensens præmia, quibus adhuc in hac vita superest Ioseph caput à Christo ob prædicta obsequia remunerari, piè satis dicebat:

*Nunc ad Ioseph tamquam patrem,
Nunc ad sanctam respicit matrem,
Per Virgineas cerviceas,
Gratas alternando vices.*

Offic. Carm. vbi speciali obseruatione dignam arbitror vocem illam *respicit*: quæ gressum serpentis redolet, qui pauimento adhærens,

& quasi cum eo se constringens, graditur non secus salutifer ille serpens, Christus Dominus, ab antiquo illo æneo serpente significatus, per cuius non solum tactum, sed & aspectum sanabantur infirmi, quasi manibus, & pedibus infans reprobatur per Iosephi dilectissimi sui nutritij cerviceas, vt gratissima vitæ actiue opera erga ipsum exercita, etiam in hac vita, legali suo patri rependeret. Ex his externis operibus facile erit, gradum facere ad interna vitæ contemplatiue opera, ad quorum exercitationem nemo vniquam inter mortales (beata Virgine excepta) oportunitatem occasionem nactus vniquam fuit: nam si Salomon ait: *Numquid potest homo abscondere ignem in sinu suo, vt vestimenta illius non ardeant?* certè cum Ioseph ignem id est, Christum (*Deus enim ignis consumens est*) sinu suo portauerit, immò millicies contrectauerit, expoliari, vestiri, amplexatus, & exosculatus fuerit, consequens, erat flammis amoris illius vehementissime ardescere. Virgilius emenitè narrat de Didone, quod cum Cupidinem falsi amoris Deum sub Afcenij figura amplexaretur, amoris flammis exustus remansit, verissimè Iosepho nostro id per sepe cõtigisse arbitror, vt verum pulchri amoris Deum humana carne indutum brachiis suis amplexans, & sinu suo dulcissime confouens, ardentissimis amoris flammis vltra quàm dici possit, exuretur. Plerosque sacra eloquia commemorant, qui cõtemplatiue vitæ non segnes cultores fuerunt: hi præcipui sunt Abraham, quem Deus de Mesopotamia egredi præcepit, quia à Dei contemplatione animam eius auocabat; Iacobus, qui in mirabilem extasim raptus, vidit scalam altera extremitate terram, altera coelum tangentem; Samuel, quem Deus dormientem ad se vocabat; Dauid, qui dicebat: *Septies in die laudem dixi tibi: diuinorumque arcanorum assiduus scrutator fuit*; diua Magdalena, quæ secus pedes Domini in genua procumbens, optimam contemplationis partem elegit; Ioannes, qui supra

Psal. 91.

Iob. 31.

Matth. 25.

Matth. 10.

Num. 21.

Proverb. 6.

Hebr. 12.

Gen. 16.

Gen. 12.

Gen. 28.

1. Reg. 3.

Psal. 118.

Luc. 7.

1. Tim. 3.

pectus Domini requiescens, coelestia con-
 templabatur arcana; Paulus, qui vsque ad
 tertium caelum raptus, audiuit, quæ non
 licet homini loqui; ac tandem Apostoli,
 ac reliqui pij viri, qui à Christo edocti,
 perseuerantes erant in oratione: hos o-
 mnes sanctus Ioseph tanto contemplati-
 uæ vitæ præstantia antecelluit, quando
 præ his ad eius exercitia ex visibili Chri-
 sti, & Mariæ exemplo, & continua trigina-
 annorum præsentia ardentius accen-
 debatur, & ad feruētissimos amoris actus
 eliciendos, potentique eorumdem auxi-
 lio frequētius iuuabatur. Maxime, quod,
 vt refert D. Petrus Chrysologus, sermone
 D. Pet. Chry. 15. Ioseph pariter cum Maria nocturno
 tempore, quasi monasticam vitam age-
 rent, confurgere consueverunt ad preces
 Christo Domino eduendendas, quem,
 medium inter se facti illi coniuges con-
 stituebant. Sicut enim nos orantes, ima-
 ginem Christi nobis adhibemus, ita illi
 ipsum Christum Dominum, qui figura
 erat substantiæ Patris, & imago bonitatis
 illius adorandum sibi proponebant, &
 tamquam in radiantem solem iustitiæ
 semper aspiciabant, quod si Sol, tamen si
 distans sit à terra, aurum in visceribus il-
 lius, & margaritas in concilijs virtute
 radiorum suorum procreat, quanto pu-
 tamus in Mariam, & Iosephum adeo pro-
 ximum iustitiæ solem liberaliorem exti-
 tisse? Crediderim sanè coelestium cha-
 rissimum margaritas, ac diuini amoris
 aurum superabundantius, quam omni-
 bus illis magnificentissime donasse. Cer-
 te, si D. Athanasius (id referente Gra-
 tiano) contemplabatur porticum Beth-
 lehemiticum, velut sacerrimum Tem-
 plum, vbi præsepe, erat altare; infans Deus
 humana carne indutus sanctissimum sa-
 cramentum; sacerdos Ioseph; Cantores
 Angelij; æternus Pater, Episcopus; Maria,
 Thronus, ac sedes episcopalis; licebit mi-
 hi simili modo contemplari domicilium
 illud, in quo Iesus, Maria, & Ioseph habi-
 tabant, non solum velut domum oratio-
 nis, sed vt coelestem aulam; nam; si coe-

lum à celando dicitur, quia coelestes opes
 celat, merito domuncula illa, caelum me-
 retur appellari, quæ summum Incarna-
 tionis mysterium tegebat, & vtriusque
 coniugis virginitatem celabat. Quod si
 in caelo beatissima habitat Trinitas, adest
 & in hac coelesti domuncula facta sancta
 illa Trinitas, Iesus, Maria, & Ioseph, sic e-
 nim loquitur magnus ille Cancellarius
 Parisiensis sermone de natiuitate Virgi-
 nis: *Cuperem, vt mihi verba supereerent ad
 explicandum tantum mysterium, tam admi-
 randam, venerandamque Trinitatem, Iesus,
 Maria, & Ioseph, Maria quidem refert Pa-
 trem, cum integra manens, eundem in
 tempore conceperit, ac peperit, quem ille
 ab æterno genuit: Iesus, ipsamet Verbi
 diuini persona est; Ioseph autem Spiritus
 sancti personam representat, quia, sicut
 ille, amor est Patris, & Filij, sponsus ani-
 marum, ac Paracletus, & consolator, ita
 beatus Ioseph matrem, & proleui den-
 tissimè amabat, Deipatræ Virginis spon-
 sus, ac totius illius sacrae familiae solatiū,
 & gaudium erat: ac tandem, si in coelesti
 illa beatorum aula cuncti illius calcicolæ
 clara Dei visione fruuntur, non secus Ma-
 ria, & Ioseph clara humanitatis Christi
 intuitione continuo lætabantur, cum er-
 go beatus Ioseph in consortio Virginis
 vitæ actiuæ, & contemplatiuæ perfectis-
 simum gradum attigerit, nemo mihi au-
 daciæ adseribat, si perfectissimum om-
 nium sanctorum (vna B. Virgine exce-
 pta) illum prædicem.*

Ex his omnibus aliam efficacem ratio-
 nem elicio huic argumento valde con-
 sentaneam, quia ministerium Iosephi,
 tam in ratione sponsi, quam adoptiui pa-
 tris Christi fuit summe coniugium cum
 ipsamet Christi persona, adeo quidem, vt
 proximius, quam omnis alia dignitas ad
 Dei Matris sublimissimam dignitatē acces-
 sisse videatur. Licet enim ministerium A-
 postolatus in ordine gratiæ gratum fa-
 cientis (vt Theologorum more loquar) i. Cor. 2.
 supremum in Ecclesia dignitatis fasti-
 gium attingat, D. Paulo dicente: *Et quos-*
dam qui-

dam quidem posuit Deus in Ecclesia, primum Apostolos: in ordine tamen gratiæ vnionis hypostatica, qui ex suo genere perfectior est illo, & in quo primū locum obtinet humanitas Christi, quæ immediatæ vnita esse noscitur personæ Verbis secundum, beata Virgo, quæ carne Verbum indurum genuit, & peperit; tertium locū tenuit beatissimus Ioseph, cui de alendo, nutriendo, educando, & protegendo Deum hominem specialis cura, nemini vniquam data, diuinitus fuit commissa, & fortè hoc D. Matth. Euangelista significare voluit in eo ordine, quem seruauit, quando post Iesum, & Mariam tertio loco Iosephum nominauit, indicans in hoc, quod sicut in hac nominatione tertium locum obtinet Ioseph, eundem etiam in gratia, & sanctitate teneat. cum ergo sanctus Ioseph, in hoc excellentissimo vnionis hypostaticæ ordine infimum gradum teneat, & infimū supremi excedat supremum infimi (vt infimus Seraphinorum excedit supremum Cherubinorum) consequens est, vt non solum ministeriū Iosephi Apostolorum ministerium, sed & gratia tanto muneri debita illorum gratiam longe superarit. & meritò quidem, quia illorum munus, seu ministerium ordinabatur ad corpus mysticum Ecclesiæ tuendum; ministerium autem Ioseph immediate versabatur circa corpus naturale Christi nutriendum, fonendum, & protegendum. Scio, quosdam obicere nobis locum D. Pauli ad Roman. 8. *Nos ipsi primitias spiritus habentes*, vbi Glossa addit: *tempore prius, & ceteris abundantius*: at præterquam Diuus Ambrosius, Chrysostomus, & Anselmus verba hæc intelligi volunt de omnibus Christianis, vt propterea dicantur obtinuisse primitias spiritus, quia limpidiorem cognitionem arcanorum Dei, ac seruentiorem eius amorem, quam ceteri habuerint, immò Patres Græci de omnibus hominibus illa interpretantur, quos propterea, aiunt, ab Apostolo dici, primitias spiritus participasse, quia spiritu rationali gaudet, & ad

æternā hereditatem sunt procreati: Quæ expositio, licet multis displiceat, habet tamen non infirmū fundamentum in verbis eiusdem Pauli: cum enim antea locutus fuisset de irrationali creatura: *quæ in Rom gemiscit, & parturit vsque adhuc*: continuo *Ibid.* subiungit: *non solū autem illa, sed & nos ipsi primitias spiritus habentes*. Præter hæc (inquā) Patrum expositiones, duplicē aliam congruam satis sustinent verba illa prima, vt intellecta de solis Apostolis iuxta communioem Interpretum sententiam, sensus sit, vt illi dicantur habuisse primitias spiritus, quia prima dona, & quasi primos fructus spiritus in lege gratiæ collegerunt: secunda, quod tamen intelligantur (vt contendit Glossa) de maiori gratiæ abundantia cōparatio illa, & excessus solū intelligitur respectu illorum, qui tempore aduentus Spiritus sancti super Apostolos superstites erant, & aliorum, qui post illos futuri sperabantur. Scio etiam, eisdem obiectare nobis verba illa D. Pauli: *Secundum diuitias gratiæ eius, quæ super abundauit in nobis*: in cuius loci commentario D. Anselmus ait: *Cum enim gratia in omnibus sanctis abundasset, super abundauit tamen in Apostolis, quia ipsi copiosiorē largitatem eius acceperunt; quam ceteri*: sed nec locus iste quidquam huic piæ sententiæ nocet; tum quia Diuus Hieronymus in commentario huius loci, & Diuus Chrysostomus interpretantur eius verba non solum de Apostolis, sed de omni Ecclesia ex gentibus congregata; tum etiam, quia non pauci sequentes eruditissimum Adamum, verba illa; *super abundauit in nobis*, pertinere esse aiunt, ac si diceret, quæ copiosè in nos effudit; tum tandem, quia Apostolus non loquitur ibi de gratia quoad dona, quæ dicuntur dona gratiæ gratum facientis, sed de gratiis gratis datis, quæ ad Apostolicum munus, & officium obendum necessariæ exstiterunt. quem sensum perspicuè satis innuunt verba subsequētia: *Quæ super abundauit in nobis in omni sapientia, & prudentia*: in quem locum ipse D. Anselmus apertè docet, Aposto-

Matth. 1.

Rom. 8.
Glossa.

D. Ambros.
Chrysost.
Anselm. in
Comment.
huius loci.

postolos superabundasse, sed in omni sapientia, & prudentia: Quia Spiritus sanctus insuadet eis plus, quam ceteris, sapientiam, qua nosse Patrem, Filium, & Spiritum sanctum, aeternaliter ab utroque procedentem, & alia mysteria Incarnationis, & arcana celestia, necnon, & dona Ecclesie conferenda; & quia prudentiam quoque superabundanter dedit eis de mysteriis Ecclesie, ut providerent ea, que futura, vel facienda erant in Ecclesia, & circa alia huiusmodi. Nec tandem melius, alios nobis opponere Angelicum Doctorem super epistola prima ad Ephesios, qui explicans præcitata verba: Secundum diuinitatis gratie eius, que superabundauit in nobis, ait: ex quo apparet temeritas illorum, ut non dicam error, qui aliquos sanctos presumunt comparare Apostolis in gratia, & gloria, manifeste enim patet ex verbis istis, quod Apostoli habent gratiam maiorem, quam aliqui sancti post Christum, & Virginem matrem. hæc tamen verba, si, vt Diui Thomæ asseclæ opinantur, vniuersaliter, & absque vlla exceptione intelligenda forent, pugnant fanè cum communi Patrum sententia præferentium Apostolis Ioannem Baptistam; vt D. Gregorius Nazianzenus, Chrysostomus, Augustinus, vterque Cyrillus, Basilius, Bernardus, Petrus Chrysologus, Maximus, Isidorus, Andreas Ierosolymitanus, Theophylactus, Honorius, ac tandem Diuus Ambrosius, qui de Ioanne loquitur, ait: Præcellit cunctis, eminet vniuersis, antecedit Prophetas, supergreditur Patriarchas, & quisquis de muliere est, inferior est Ioanne: tum etiam pugnant prædicta verba cum Apostolico quodam testi monio; prout habetur lib. 8. Constitutionum Apostolicarum; vbi omnes Apostoli dicunt se elegisse septem Diaconos Ex quibus est beatus martyr Stephanus, qui non minus quam nos, Deum dilexit: ecce fatentur, Stephanum æqualem sibi esse in sanctitate, quæ in Dei dilectione consistit: pugnant tandem cum doctrina eiusdem D. Thomæ; nam super caput 3. Matthæi, interrogans: Numquid ergo maiores Apo-

stoli Ioanne respondet: non merito, sed officio noui testamenti: ecce, anteposit Ioannes Baptista: merito meritis Apostolorum: necesse est ergo dicamus, prædicta verba S. Thomæ communi lege, & regulariter loquendo, intelligenda esse, atque ad eò non excludere peculiare priuilegium alicuius sancti, quem Deo omnibus Apostolis prætulisse placuerit. vnde D. Chrysostomus, qui homilia 27. operis impetræ præposuit Apostolis Ioannem Baptistam, ipse in homil. 4. sic per Matthæum testatur, Iosephum non esse inferiorem Ioanne Baptista, sic enim ait: Sicut Christus existens in vtero, Ioannem per matrem sanctificauit; ita per eandem summam quandam gratiam Iosepho donauit, qui illius difficillimi negotij pondus, tam forti; ac prudenti animo sustinere; ac propterea tantam ostendit mentis philosophiam. Tandem nobis aduersari putant verba Christi Domini dicentis: Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista. Sed neque locus hic quicquam obest; nam illius Glossa prætermissa, qui illud explicat, quod nullus fuit maior austeritate, ab infantia sua; omiſsa etiam aliorum expositione, qui dicunt sensum verborum illorum esse, vt nullus Ioanne Baptista fuerit maior, in opinione hominum, cum Messias fuerit reparatus; his (inquam) interpretationibus exploris, D. Hilarius cano. 11. & D. Augustinus libro quæstionũ veteris, ac noui testamenti, quæstione vigesima sexta, interpretantur illa de maioriſate, & excellentia in dono prophetiæ. verba Hilarij sunt hæc: Ex natis mulierum, nullus maior propheta surrexit. his similia sunt alia Diui Augustini dicentis: Nullus propheta (Dominus ait) maior Ioanne surrexit inter natos mulierum: præfatũque sensum germanum esse, Constat aperte ex Luca 7. vbi Christus dixit: Maior, inter natos mulierum propheta, Ioanne Baptista nemo est.

Ex his omnibus infero, magis verè (vt opinor) quam audacter (excepta B. Virgine) D. Iosephum, sicut sanctitate in Ecclesia militante, ita, & gloria in triumphanti

D. Chrysost.

Matth. 11.

D. Hilar.
D. August.

Luc. 7.

phanti

D. Th. in ep.
1. ad Ephes.
D. Greg. Na.
p. 10. d. 1. b.
Chry. ho. 27.
D. Aug. de
Cant. ser. 22.
D. Cyrill. 1.
in Ioan. c. 34.
Cyrill. hieros.
1. 3.
D. Basil. ho.
11. de variis
locis Mar.
D. Bernard.
ser. de excel.
Iuan. Bapt.
Petr. Chry.
ser. 127. 174.
Maxim. ho.
de Ioan. Bapt.
Hil. de vit.
& mor. scilicet.
Andr. hieros.
ser. de angu.
cliam Bapt.
Theoph. sup.
e. 16. Luca.
Hilar. ser.
de nat. Ioan.
Bapt.
D. Ambros.
ser. 64. li. 8.
Crisp. Apoll.
ser. 46. ad
1. p.

phanti omnes sanctos præcellere. sicut enim sacri hi coniuges dignitate, & paterno munere erga Christum, & mutuo etiam amore inter se fuerunt coniunctissimi, dum vitam mortalem agerent, ita ad æternam felicitatem translati, beatitudine, & gloria propinquissimi esse debebat. vnde Cancellarius Parisiensis tam pie, quam prudenter dixit: *Quantus existimandus est iustus Ioseph in gloria, & in cælis, qui talis, ac tantus inuentus est in miseria, & in terris profectio, cum dicat Christus: vbi sum ego, illic & minister meus erit, ille proximior videtur collocandus in cælis, qui in ministerio fuit vicinior, obsequentior, atque fidelior post Mariam inuentus in terris: ibidem etiam in hunc modum cecinit:*

Canc. Paris. ser. de na. V.

Ioan. 12.

Id. eod. ser. consid. 3.

*Felix illa dies, toto celeberrima mundo.
Sacra docens læta, quæ scandit ad æthera
Virgo
Mater, & angelicos ciues superuolat
omnes,
Huic tibi Virgo, Ioseph, Iesus, & tua
Sponsa
Propinquum (credere fas) statuunt so-
lium.*

Matth. 10.

Equidem cum Christus Dominus dixerit: *Qui recipit Prophetam in nomine Propete, mercedem Prophetæ accipiet*: certè Ioseph, qui Christum Dominum supremum omnium Prophetarum millies in domum suam suscepit, non potuit non eius premium omnium sanctorum esse supremum.

D. Bern. sup. missus est.

Verum, vt rem hanc pro modulo nostro non nihil elucidemus, placet Diuum Bernardum imitari; nam sicut ille contemplatur diuinas personas de humani generis salute sollicitas, de Incarnationis remedio exsequendo inter se sermonem inisse, ita & ego, appropinquante tempore, quo sancti Iosephi merita remuneranda erant, contemplet Patrem, & Filium instar Tobie iunioris, & senioris, de præmio illi conferendo inter sese colloquutos fuisse. Sacra refert historia, patrem Tobie, post reditum filij; illum ad se accessisse, vt de

mercede Angelo Raphaëli danda (quem hominem esse putabant) pro labore itineris, quod cum ipso filio consecerat, inter se confabularentur: *quid* (inquit senior Tobia) *possumus dare viro isti, qui venit tecum?* respondit filius: *Pater, quam mercedem dabimus ei, aut quid dignum poterit esse beneficiis eius?* *me duxit, & reduxit sanum, pecuniam à Gabelo ipse recepit, uxorem me habere fecit, & demonium ab ea ipse compescuit gaudium parentibus eius fecit, me ipsum à deuoratione piscis eripuit, te quoque videre fecit lumen cæli, & bonis omnibus per eum repleti sumus, quid illi ad hæc potuimus dignum dare?* Non dissimiliter, æternum Patrem Christo Domino dixisse contemplet: *quid retribuemus, fili, iusto huic viro Iosepho, cui ego te, tamquam patti, in terris tradidi?* Filius eius respondit: *quam mercedem, Pater, dabimus ei, aut quid dignum poterit esse beneficiis ab eo per triginta annorum curriculum in me collocatis. Ipse, antequam nascerer, me comitatus est; deinde iam natum me duxit, & reduxit Nazareth, in Bethlehæm, inde in Ierusalem, à Ierusalem in Galilæam, postea ab Angelo admonitus, vt à deuoratione immanissimi illius piscis (Herodem crudelem intelligo) me eriperet; in Aegypti longinquam regionem duxit, vbi labore artis fabrilis, & sudore vultus sui, & Matrem, & prolem alebat; deinde ex Aegypto in Nazareth me reduxit; ipse peregrinationis meæ fidelissimus existit comes; ipse mihi esurienti, cibum, sitienti porum porrigebat; ipse cum hospes essem, me suscipiebat, cum nudus, me induebat; ac tandem, quandiu vixit, officio, & amore semper amantissimus mihi pater existit. his tantis obsequiis à Filio enarratis id patuerim respondisse Patrem: In cælesti hac nostra curia duo honoratiota sunt loca, vnus dexteræ tuæ, alter sinistræ; tu nostri bene, naturali tuæ Matri, ac legali tuo patri ab æterno illa fuisse præparata; dexteram Mater, sinistram pater accipiat. Hinc, inter alias rationes ob quas*

Tobie 11.

Matth. 11.

ob quas Christus Dominus Matri filiorum Zebedei ab eo postulanti, ut sederent filij eius, vnus ad dexteram, & alter ad sinistram in regno suo, respondit: *Nescitis, quid petatis, &c. sedere autem ad dexteram, vel sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à Patre meo: eam nostro argumento valde consentaneam, minimeque contemnendam putauerim, quod iam ab aeterno loca illa dexteræ, & sinistræ, immutabili Dei decreto, Mariæ, & Iosepho à Deo Patre destinata erant, qui cum Filio, & Spiritu sancto viuunt, & regnant in sæcula sæculorum. Amen.*

HOMILIA IX.

Prosequimur adhuc idem argumentum, Choris omnibus Angelorum, antiquis Patriarchis, ac reliquis sanctis beatissimum Iosephum preferentes: vbi nonnullos fauores, quibus Christus Dominus eum cumulauit, recensemus: benedictiones omnes, quibus Iacob iam iam moribundus filios suos benedixit, et accommodantes.

VANTO magis cœlestia contēplor charismata, quibus eximia Christi Domini magnificentia legitimū Genitricis suę sponsum, legalemque suum patrem, Iosephum locupletauit, tantō in maiorem admirationem raptor, vehementiusq; in eam propendo sententiam, ut illum (Deipara Maria excepta) cunctis cœlicolis præponendum piē & religiosē censeam. Ut rem tamen altius repetamus, in primis eum præfero primo nostro Parenti: si enim illum constituit Deus, caput omnium gentium, Iosephum certē constituit caput illius sacræ familiæ, vbi Christum, & Mariam subditos sibi habebat: corpus capitis

primi parentis, genus humanum est, cuius plurima mēbra peccatis scatent; corpus autem mysticum, cuius caput constitutus fuit Ioseph, Iesus, & Maria erat: ex huius ergo corporis excellentia, coniecit maiorem dignitatem capitis illius. Deus olim Euam multis animi dotibus decoratam, in vxorem primō parenti tribuit: *Faciamus ei adiutorium simile sibi; at, excel-* Genes. 2.
lentiorē aliam fœminam, immō omnium fœminarum decus, & ornamentum, Mariam scilicet, futurā sui filij matrem, Iosepho in coniugem dedit; cuius dos copiosa adeō fuit, ut longē superaret ingentem illam dotem antiqui Patriarchæ Iosephi sponsæ datam; nam si illa (ut tradit Sixtus Senensis lib. 2. Bibliothecæ) Sixtus Senensis.
secum in dotem tulit centum millia ta-
lenta auri, quibus (iuxta veriorē computationem) respondent sex ducatorum, aut scutorū milliones, beata tamen Virgo non caduca auri, & argenti bona, sed cœlestia gratiæ munera, & virtutum preciosissimas margaritas in dotem tulit, quarum omnium vir eius Ioseph mirum in modum particeps fuit si etiā Adamo potestatem concessit Altissimus, ut animantibus nomina imponeret, sanē auctoritas, quam Iosepho contulit imponendi nomen Iesu filio suo, *vocabis nomen* Luca 1.
eius Iesum: longo interuallo potestatem illam antecellit. Quod, si ad priscos tam legis naturæ, quàm scriptæ Patriarchas mentis aciem conuertimus, longē illis nostrum Iosephum fœliciter iudicabimus. fateor, illos Christo cōsanguinitate fuisse coniunctos, sed Ioseph coniunctior multo, cum propinquior sanguine esset illius Genitrici. Patres illi Christum Dominum videre desiderarunt, sed solā eius vmbra aspexerunt; Omnia in figuris 1. Cor. 10.
conuinebant eis: ut ait Paulus; vnde cum Christus dixit: Abraham exultauit, ut videret diem meum; vidit, & gausus est: de Ioan. 8.
visione prophetica locutus est, qua aduentum Christi à longē præodorauit. Potentissimi etiā Reges Verbum diuinū humana carne indutum propriis oculis in-
tueri